

OSIJEK – KOLIJEVKA HRVATSKOG SPORTA

Pisani tragovi o organiziranim sportskim aktivnostima u Osijeku najdublje u povijest sežu kada je riječ o streljaštvu. S pravom se Osječani ponose da je njihov grad „kolijevka hrvatskog streljaštva“, budući da je baš u Osijeku 1784. utemeljena prva streljačka, ali i hrvatska sportska udruga uopće, pa se grad na Dravi smatra začetnikom organiziranog sporta na tlu Hrvatske. Uspomenu na tu godinu čuvaju današnje Građansko streljačko društvo "Osijek 1784" i Gradski streljački klub „Centar 1784“, čiji članovi i članice koriste za treninge i natjecanja Streljanu Pampas, izgrađenu za potrebe Europskog streljačkog prvenstva 1985., a obnovljenu i dotjerivanu uoči EP-ova 2009. i 2013., pružajući mogućnost bavljenja vrhunskim streljaštvom. A takve je dosege ovaj sport bilježio u 80-im i 90-im godinama 20. stoljeća kada je Jasna Šekarić u disciplinama zračni i sportski pištolj, uz brojne svjetske i europske kolajne, donijela u Osijek 1988. (Seul) i dvije olimpijske (zlato i bronca), čime je, ujedno, postala i prva Osječanka s nazivom olimpijske pobjednice. U samostalnoj i neovisnoj Hrvatskoj zapaženi su međunarodni nastupi višestruke državne prvakinje u sportskom i zračnom pištolju Mirele Skoko-Čelić koja je, gađajući sportskim pištoljem, 1992. na Olimpijadi u Barceloni bila 4., a sudjelovala je i na Ol 1996. u Atlanti i 2004. u Ateni.

Uz streljaštvo, gimnastika u Osijeku ima najbogatiju organiziranu tradiciju. Još 19. kolovoza 1865. osnovano je Prvo gombalačko društvo, koje se smatra tek trećom sportskom udrugom u Hrvatskoj, nakon streljačkih u Osijeku i Zagrebu. Osnovna svrha bila mu je „gombalačko (gimnastičko) naobraženje“, a imalo je oko 200 članova. Na temeljima tog davnog društva, gimnastika je i u razdoblju između dva svjetska rata zauzimala zapaženo mjesto u obitelji osječkog sporta, s odgovarajućom masovnošću, ali i zavidnim natjecateljskim dosezima. S ponosom su naslijeđeni nastupi Anice Šule, Milana Rusića, Stjepana Srđaka i Franje Prutkog, 30-ih godina prošlog stoljeća, da bi 1948. oko 60 vježbačica i vježbača pokrenulo Gimnastičko društvo Osijek koje 50-ih godina postiže zapažene uspjehe na državnim prvenstvima, posebice kod mlađih kategorija, a najistaknutije ime tog razdoblja je Dragica Korićec, čiji je nastup na Svjetskom prvenstvu u Rimu 1954. dugo godina bio najviši klupski doseg.

I današnje Gimnastičko društvo Osijek Žito djeluje u dvorani Sokolskog doma (iz 1929.), znamenitog "hrama gimnastike", u kojem su prve sportske korake činili brojni, kasnije afirmirani, sportaši (i) u drugim klubovima. Posljednjih godina, izgradnjom suvremenog gimnastičkog centra na Zelenom polju kojim upravlja Gimnastički klub Inova-gim, gimnastika je dobila još snažniji zamah u ispunjavanju svoje tradicionalno dvojake zadaće: one natjecateljske, ali i funkciju razvijanja temeljnih motoričkih sposobnosti kod sportaša, kao sve naglašenijih preduvjeta potrebnih za nadgradnju u ostalim (izabranim) sportovima. Današnji asovi Robert Seligman i Tomislav Marković (GD Osijek Žito) u samom su vrhu najkvalitetnijih županijskih sportaša, budući da je Seligman četiri puta uzastopce biran za najuspješnijeg sportaša Grada Osijeka i Osječko-baranjske županije (2005. - 2008.) u tradicionalnom izboru „Športaš godine“ Grada Osijeka i lokalnih športskih zajednica. U bogatoj karijeri Seligman je osvojio 18 medalja sa Svjetskog kupa, te zlato s Univerzijade 2005., srebro s Mediteranskih igara 2013., a kao najveći uspjeh kotira brončana medalja s Europskog prvenstva u

Lausannei (Švicarska, 2008.). Zasad jedini gimnastički olimpijac iz Osijeka bio je naturalizirani Rus Aleksej Demjanov koji se 1996. u Atlanti okušao u disciplini karike.

Još jedan bazični sport u 20. je stoljeću imao svoje blistave trenutke, a riječ je o atletici i Atletskom klubu Slavonija (s današnjim sufiksom Žito), poglavito njezinom ženskom dijelu, čija se ekipa okitila s ukupno deset titula prvakinja Jugoslavije i osam osvajačica Kupa bivše države. Šezdesetih i ranih 70-ih predvodnici prvog vala osječke atletike bili su Zdenka Kolenc, Petar Barišić, Ljiljana Petnjarić i Jelica Pavličić, da bi u 80-im godinama eksplozija nadarenosti i kvalitetnog rada nastupila s generacijom predvođenom olimpijcima Slobodankom Čolović (4. mjesto na 800 m, Seul, 1988.) i Novicom Čanovićem (skok u vis, Los Angeles, 1984.), te trenerom Miljenkom Rakom, a ženska je ekipa kluba na natjecanjima Kupa europskih prvakinja osvajala izvrsno 2. (1985.) i 3. ('86) mjesto. Iako redovito donosi brojne medalje s pojedinačnih prvenstava Hrvatske, posebice među mlađim natjecateljima, u posljednja dva desetljeća ovaj klub na značajnije međunarodne uspjehe morao je čekati do pojave skakača s motkom Ivana Horvata (državni rekorder) i njegove srebrne medalje sa Svjetskog juniorskog prvenstva, a nastupio je i na OI u Londonu 2012. Uz AK Slavoniju-Žito, u Osijeku djeluje i Maraton klub Hrvatski sokol.

Iznimnom tradicijom može se pohvaliti Dizački klub Slavonija, osnovan 1961. godine. U vremenu od 1963. do 1969. godine osvajali su čak sedam puta naslov državnih prvaka, uz četiri titule pobjednika Kupa Jugoslavije, a imena koja simboliziraju ovo razdoblje su Zlatko Kovačić, Ivan Barbir, Antun Dominović, Eduard Bakarec, Damir Kovačić i Marijan Kraljević. Nakon silaska sa scene te generacije, nastupili su slabiji natjecatelji i rezultati, da bi novi zamah dizanje utega dobilo pojavom Zdenka Korpara početkom 80-ih, a u neovisnoj Hrvatskoj nova generacija na čelu s reprezentativcima Božom Krištom i Atilom Šebešćenom 1995, '96. '99. i 2001. osvajala je naslov prvaka Hrvatske. Posljednjih godina momčad predvođena reprezentativcem Antom Vukovićem osvojila je naslov državnog prvaka 2011., te titule u Kupu Hrvatske 2012. i '13.

Premda je konjički sport u Osijeku prema modernim načelima ustrojen tek 1924. godine osnivanjem Slavenskog kola jahača, povijest konjičkog sporta seže do početka 19. stoljeća. Prva priredba nakon završetka Drugog svjetskog rata bio je konjički kros organiziran 1949. godine, a deset godina kasnije utemeljen je Konjički klub Drava, čime otpočinje organizirano bavljenje konjičkim sportom u Osijeku. Početnih godina kasački sport predstavlja kvalitetniji dio kluba, postizujući zapažene rezultate i u međunarodnim okvirima da bi vremenom preponsko jahanje posta(ja)lo okosnicom klupskih aktivnosti. Promjenom imena 1985. u KK Osijek i temeljitom obnovom hipodroma Pampas dvije godine kasnije, stvoreni su uvjeti za vrhunska priredbe kakve su natjecanja Croatia Cupa i prvenstva Hrvatske, koja se posljednjih desetak godina upriličuju na jednom od najreprezentativnijih sportskih objekata u gradu.

Bogatu tradiciju (od 1926.) njeguju u Aeroklubu Osijek, čija je padobranska sekcija posljednjih desetljeća natjecateljski najprominentniji dio kluba, naslijedivši trofejne motorne pilote Miju Bana i Josipa Klobučara iz prethodnih razdoblja povijesti kluba.

Svibnja 1946. rođen je mješoviti plivačko-vaterpolski klub Sloga koji je najduže nastupao pod imenom Omladinac (1949.-'93), a njegovu tradiciju danas nastavlja

vaterpolisti Osijeka (te novonastala Mursa), dok se plivanje upražnjava u Osijek-Žitu i PK Neptun. Inače, u obitelji vodenih sportova ronilaštvo je danas zastupljeno trima udrugama, a skijanje na vodi jednom.

Bez obzira što se začeci tenisa u Osijeku naziru još koncem 19. stoljeća, prvi klub osnovan je 1919., pod nazivom „Lawn-tennis klub Osijek“ (danas TK Osijek). Perivoj kralja Tomislava, a od 1985. i Zeleno polje, gdje je domaćin TK Olimpija, kroz dugi niz godina iznjedrili su brojne poznate tenisač(ic)e, a nakon nastupanja „olimpijaša“ 90-ih godina u Prvoj hrvatskoj ligi, povijesnog naslova momčadskog prvaka Hrvatske domogli su se tenisači Osijeka 2013. godine, a klub se može pohvaliti da je iz njihovih redova potekla jedna od najperspektivnijih tenisačica današnjice Donna Vekić.

Pisani dokumenti o organiziranim sportskim aktivnostima prije više od stotinu godina uvrštavaju veslanje u galeriju najstarijih osječkih sportova. Drava je oduvijek izazivala na svoje valove "esekere" svih generacija, a prvi su se, u čamcu i s veslima, odlučili nadmetati s rijekom tamo još 1892. Nakon nicanja nekolicine, vremenom su preostala dva kluba, gornjogradski Neptun (kasnije Borac) i donjogradski Drava, koji su se 1967. spojili u Osijek, a natjecateljsku snagu ovaj uzoran kolektiv ispoljio je pod nazivom Iktus (od 1972.), a u razdoblju 2006-2011. baš je „iktusovcima" pripadao atribut najuspješnijeg veslačkog kluba u Hrvatskoj. U prva četiri desetljeća kluba izdavala su se imena Darka Zibara (6. na OI u Moskvi '80.), Ninoslav Sarage (OI Barcelona '92.), Ivana Jukića (OI Sydney 2000.), te najbolje hrvatske veslačice 20. stoljeća Mirne Rajle-Brođanac koja je u lakom samcu kroz karijeru osvojila 66 odličja od čega 11 na Svjetskim prvenstvima i kupovima. U novije vrijeme najveća zvijezda kluba, ali i osječko-baranjske sportske scene je 26-godišnji David Šain koji je u reprezentativnom četvercu na pariće u razdoblju 2009-2013. ostvario najbolje rezultate u povijesti hrvatskog veslanja. Među 18 međunarodnih medalja s najvećih natjecanja izdvaja se srebrna medalja s Olimpijskih igara u Londonu 2012., te dva naslova svjetskog prvaka (2010., 2013.) i jedna bronca (2011.), kao i srebro s Europskog prvenstva (2010.). Pored toga, u svojoj blistavoj kolekciji četverostruki najuspješniji sportaš Osijeka i županije ima i devet zlatnih i jednu srebrnu medalju na regatama Svjetskog kupa za tri ukupna trijumfa u ovom natjecanju (2010., 2012., 2013.), a dvaput je osvajao svjetsko zlato u konkurenciji veslača do 23 godine starosti, te jedno juniorsko srebro. Na taj način, Šain se uvrstio u uzak krug najboljih osječko-baranjskih sportaša svih vremena postavši tek treći Osječanin s olimpijskim odličjem.

Dakako, ni Osijek nije, početkom 20. stoljeća, mogla mimoći „nogometna zaraza" koja se tada počela širiti ovim prostorima, pa se u drugom i trećem desetljeću bilježi osnutak brojnih klubova od kojih su najkvalitetniji bili Slavija, koja je povremeno nastupala u najvišem stupnju natjecanja ondašnje države, dok su preživjeli klubovi iz tog vremena Olimpija (najstariji, 1923.), Grafičar (1926.) i Elektra (1930.)

Klub koji već više od šest i pol desetljeća pronosi slavu osječkog nogometa nastao je 1947. godine pod imenom Proleter da bi (nakon razdoblja '62 – '67. pod nazivom Slavonija) od 1967. ponio ime grada kojeg do danas nosi. Legendarni osječki asovi iz 30-ih i 40 ih godina 20. stoljeća Franjo Glaser, Gustav Lechner i Ernest Dubac svoje su nasljednike sredinom stoljeća dobili u Franji Rupniku, Dioniziju Dvorniću, Slavku Stojanoviću i Andriji Vekiću, potom Branku Karapandži, Mateju Kasaču, Josipu Gutzmirtlu... da bi sinonimi za najpoznatiju generaciju iz vremena bivše SFRJ bili

Ivan Lukačević, Ivica Grnja, Stjepan Čordaš i Mile Dumančić. Osamdesete su godine izbacile najslavnije ime osječkog i hrvatskog nogometa u liku Davora Šukera, koji će 1998. postati jedno od vodećih planetarnih imena najvažnije sporedne stvari na svijetu zahvaljujući epitetu najboljeg strijelca SP-a u Francuskoj (gdje je nastupio još jedan Osječanin, Petar Krpan). Devedesetih je godina Osijek u borbi za naslov prvaka bio predvođen Robertom Špeharom, a 1999. u Gradski je vrt „sletjelo“ i „Rabuzinovo sunce“, točnije prvi (i dosad jedini) državni trofej, namijenjen osvajaču Kupa. Bio je to uvod u posljednju veliku nogometnu groznicu izazvanu Osijekovim naslovom jesenskog prvaka 2000. i, posebice, polusezonskim europskim pohodom kroz Kup UEFA na krilima fenomenalnog povratnika Nenada Bjelice, kada su pred „bijelo-plavima“ padali respektabilni danski Brøndby i bečki Rapid, da bi nakon domaće pobjede (2:0) Osijek bio eliminiran od praške Slavije.

Iako je korijene u Osijeku pustio tek 1990., ženski nogomet ostvario je od tada teško dohvatljivu nisku uspjeha, jer je u protekle 24 godine Ženski nogometni klub Osijek čak 17 puta osvajao naslov prvaka, uz 15 titula pobjednica Kupa Hrvatske, a 2011. se godine probio i među najuspješnija 32 sastava u Europi.

Prvaci bivše države bili su 1988. i kuglači Kandita, predvođeni istinskim zanesenjacom i stručnjakom Antom Liovićem, a u to je vrijeme Miroslav Liović osvajao svjetska i europska odličja, udarajući temelje brojnim kasnijim uspjesima osječkog kuglanja koje je, od osamostaljenja Hrvatske, postalo najtrofejniji osječki sport. Branislav Bogdanović i Mario Mušanić osvajali su na Svjetskim prvenstvima 2000. i '02. godine (ovo potonje je održano u Osijeku) srebra u pojedinačnoj konkurenciji (uz Mušanićevo zlato '12. i broncu '10. u mix tandemu), a brončana odličja u paru u oba navrata. Marija Mađarević pridodala je '02. ekipnu broncu, a Matko Bulka zlata u paru '04. i mix tandemu '10, uz broncu u mix tandemu '12.. Mušanić je bio i pobjednik Svjetskog kupa '09. (uz broncu '11.), kao i Bulka '13. Branislav Bogdanović osmerostruki je pojedinačni prvak Hrvatske, te četverostruki u paru s različitim partnerima. Momčadske titule prvaka Hrvatske osvajali su Konikom Osijek (tri) i Kandit Premijer (dvije). Pored seniorskih, brojne su medalje osvajali juniori i mlađi juniori na Svjetskim prvenstvima, s kojih pet zlatnih medalja ima Zoran Prodanović.

Naziv najbolje momčadi na klupskom Svjetskom pokalu Kandit Premijer je osvojio 2002., dok je Konikom Osijek godinu ranije bio brončani. Konikom Osijek u svojoj kolekciji ima jedno zlato ('02.) i tri srebra ('03., '06., '09.) s natjecanja za Europski pokal, te po jedno zlato ('11.) i broncu ('05.) s NBC pokala. U Ligi prvaka Kandit Premijer ima jedno zlato ('04.), te dvije bronce ('02., '03.), a Konikom Osijek srebro ('07.) i broncu ('05.).

I šahisti Murse, poslije Domovinskog rata, svojim rezultatima preselili su primat hrvatskog šaha u Osijek, igrajući i u Kupu europskih prvaka. Naime, ŠK Mursa 1992., '95. i '96. bio je ekipni prvak Hrvatske, uz nekoliko pojedinačnih naslova, te nastupao u Kupu europskih prvaka za šahiste zauzimajući 4. ('95.) i 6. ('96.) mjesto. Posljednji ekipni naslov prvaka došao je u Osijek 2009. kada su ga ponijeli šahisti ETF-Osijeka.

Povijest odbojke i košarke u Osijeku, koje svoj ozbiljniji razvoj započinju početkom 60-ih, također je imala svoje svijetle trenutke. Odbojkaši su imali znatno više uspjeha, od prve velike generacije odbojkaša Željezničara, čiji uspon započinje 1964. plasmanom u Prvu saveznu ligu, a kulminira nazivom viceprvaka 1971/72. kada su

za „Želju“ igrali Bakarac, Huremović, Muha, Vujović, Pavlović, Grgić, Prodanović, Ćuk, Katić i Šmit, uz trenera Sinišu Bakarca, a neizmjeran je doprinos "tehnik" Franje Vidakovića-Pube, cijenjenog suca koji je, između ostalog, 1972. dijelio pravdu na OI u Münchenu. Održavajući prvoligaški status kroz 80-e, Željezničar dobiva i gradske konkurente koji potvrđuju status Osijeka kao istinskog odbojkaškog centra Hrvatske, pa grad na Dravi ima pet prvoligaša u istoj sezoni (momčadi Željezničara, Metalca OLT i Elektre, te ženske ekipe Željezničara i Studenta, 1994/95.).

Inače, odbojkaši Željezničara sudjelovali su triput na europskoj sceni, 1992/93. zauzeli su drugo mjesto u Hrvatskoj i nastupili u Kupu kupova Europe, godinu kasnije, opet kao viceprvaci, a '95. i '96., kao treći u Hrvatskoj, plasirali su se u Kup CEV-a i Kup kupova.

Imena Skoko, Družinec, Živković, Šoš, Celan, Mrkonjić, Kobaš samo su nastavak jedne duge tradicije u kojoj su, poslije spomenute generacije s početka sedamdesetih, značajno mjesto našli Dragutin Šuker, Goran Ribarić, a posebice Vladimir Bošnjak, svojedobno državni reprezentativac, godinama ugledni liječnik, specijalist sportske medicine.

Značajno je, dakako, istaknuti, da su i Elektra i Metalac, nakon što se Željezničar osamostalio 1966., ostali djelovati izdvojeno, a Metalac je došao do izražaja 90-ih godina prošlog stoljeća sa sponzorskim dodatkom OLT. O tomu svjedoče plasman u Prvu hrvatsku ligu ('93.), pa treće ('94.), te dvaput drugo mjesto ('95. i '96.) u državnom prvenstvu, što je sastavu s braćom Mihajlović, Zanzeom, Iharošom, Kurtićem, Tolićem... omogućilo tri sezone europskih nastupa.

Današnji muški prvoligaš je Mursa-Osijek, osnovana 2002., a u svojoj kratkotrajnoj povijesti uspjeli su osvojiti i jedini državni trofej osječke odbojke (Kup Hrvatske, 2011.).

Godine 1975. godine u Željezničaru je formirana ženska ekipa, koja se '83. plasirala u Prvu saveznu ligu, a u Hrvatskoj ligi, nakon niza godina provedenih pri vrhu, njezin sljednik Pivovara Osijek najveći uspjeh ostvarila je 2008. 2. mjestom, uz nastupe u Kupu CEV-a, Challenge Cupu i Interligi '08/09.

Košarkaška euforija na području bivše države u drugoj polovici 80-ih godina svoj je osječki odraz imala u pokušajima KK Slavonka Osijek (kluba osnovanog 1963.) da se kroz izuzetno gledana nadmetanja u Prvoj „B“ ligi plasira u Prvu „A“ saveznu ligu, tada najjaču u Europi. No, „zlatno doba“ osječke košarke bilježi se sredinom 90-ih kada je tadašnja Olimpija Slavonij predvođena Vinkom Jelovcem (s klupe) i Damirom Voloderom (na terenu) igrala i polufinale prvenstva Hrvatske, a kroz 90-e osječki su košarkaši nastupali i u tada cijenjenom europskom „Kupu Radivoja Koraća“.

Iako mlad sportski kolektiv (osnovan 1975.), ženski KK Mursa izborio se za respektabilan rejting u osječkom sportskom miljeu, prije svega neprekidnim prvoligaškim statusom od hrvatske samostalnosti, okrunjenim 4. mjestom 1994/95. i nastupom u međunarodnom „Kupu Liliane Ronchetti“. Nažalost, poput muške košarke (2008.) i košarkašice Murse izgubile su 2009. prvoligaški status, a nakon jednogodišnje prvoligaške epizode košarkaša Osječkog sokola (2012/13.), osječka je košarka trenutno u zapečku interesa javnosti.

Slična je sudbina posljednjih godina zadesila i osječki rukomet, čiji dosezi, u kontekstu klupskih dostignuća, zauzimaju najviše mjesto u osječkoj sportskoj antologiji. Dva uzastopna naslova pobjednica Kupa kupova Europe, što su 1982. i 1983. postigle rukometašice Osijeka, nitko, ni prije, a ni kasnije, iz osječke sportske

obitelji nije ponovio. Predvodnica ove neponovljive generacije osječkih „lavica“ bila je jedna od najvećih hrvatskih sportašica svih vremena Katica Ileš, inače, osvajačica svjetskog zlata '73. i prvog osječkog olimpijskog odličja (OI 1980. Moskva, srebro). Ostala imena osvajačica europskog kupa su: Begović, Brkljačić, Mareković, Kasumović, Gajski, Keler, Kuna, Šarić, Liović, Pothorski, Ritzl, Tadić, Savanović, Tanjga i Toth, uz trenere Ivicu Nikolića i Krunoslava Pintara.

Osječke rukometašice (osnovane kao Grafičar 1954.) na domaćoj su se sceni okitile trima naslovima pobjednica Kupa Jugoslavije (1966., 1978. i 1981.). U samostalnoj Hrvatskoj ženski je rukomet bio daleko od blistavih trenutaka, a ŽRK Osijek godinama vodi grčevitu bitku za opstanak u prvoligaškom društvu.

Muški rukomet, inače, neusporedivo slabijih natjecateljskih dosega od ženskih, postao je najprominentniji osječki loptački sport u nultim godinama 21. stoljeća. Kontinuirani uspon osječkog muškog rukometa, započet sezone 2001./02. ulaskom Osijeka u Prvu hrvatsku ligu, 2007. godine doživio je svoju kulminaciju. Nakon finala Kupa Hrvatske 2005. godine, u sezoni '06/07. stigao je najveći rezultat u povijesti nazivom viceprvaka države olimpijskih pobjednika, što je, objektivno, najviši mogući ligaški domet koji je neka rukometna momčad, pored nedodirljivog Zagreba, mogla dosegnuti. Na to se nadovezao i, također, povijesni ulazak u osminu finala uglednog Kupa EHF-a, nakon čega je uslijedio strmoglavi pad i napuštanje najvišeg stupnja natjecanja (2010.)

Stolni tenis jedan je od dva sporta (uz kuglanje) u kojem Osijek posljednjih sezona ima dva muška prvoligaša. Tradiciju sekcija nastalih pri nekadašnjim sportskim društvima najduže je nastavio STK Metalac, čiji je postupni razvoj u bivšoj državi kulminirao krajem 80-ih kada se momčad uspijeva plasirati u Prvu ('87.), a ženska ekipa godinu kasnije u Drugu saveznu ligu. Godine 1992., došavši pod patronat Vodovoda Osijek, klub preuzima isto ime i dolazi do svojih najboljih rezultata, kada u sezonama '92./93. i '93./94. momčad zauzima 2. i 3. mjesto, a boje brane, uz legendarnog Dragutina Šurbeka i najboljeg osječkog stolnotenisača Dragana Kneževića, nigerijsko pojačanje Sule Olaleye i Vlado Bertović. Inače, u klubu i dalje djeluje ženska sekcija koja se nakon dvogodišnjeg nastupa u prvom (2012.-14.), ponovo vratila u drugi stupanj državnog natjecanja.

Drugi prvoligaški muški sastav zadnjih godina onaj je donjogradske Olimpije. Riječ je o klubu sa Zelenog polja kojeg je 1993. pokrenuo najbolji učitelj osječkog „pingića“ svih vremena Matija Gregić, u čiju čast ovaj kolektiv već niz godina organizira memorijalni turnir za mlađe dobne kategorije.

U drugoj polovici 20. stoljeća predvodnik borilačkih sportova na tlu Osijeka bio je Boksачki klub Mladost, nastao još 1949., čiji su članovi tijekom 50-ih i, posebice, 60-ih godina osvajali naslove prvaka Hrvatske i Jugoslavije. Boks su, u međuvremenu, u obitelji borilačkih sportova, prema popularnosti naslijedili karate, a potom i taekwondo, dok je judo zadržao kontinuitet djelovanja od 1964. Zanimljivo je istaknuti da je Osijek nekada imao razvijeni cestovni biciklizam, dok su pozornost javnosti niz godina plijenila i natjecanja u speedwayu, održavana na stazi oko sjevernog pomoćnog igrališta u Gradskom vrtu. Inače, u vremenu nakon drugog svjetskog rata formirana su brojna sportska društva od kojih su se kvalitetom i dugotrajnošću izdvajala Grafičar, Olimpija, Elektra i Metalac, a perjanica je bila kratkotrajna, ali rezultatski iznimno plodna Slavonija (1962.-'67.).

Od službeno priznatih sportova, Osječani se danas još organizirano bave aikidom, akrobatskim rock'n'rollom, američkim nogometom, badmintonom, biciklizmom, biljarom, boćanjem, body buildingom, hrvanjem, kickboxingom, koturaljkanjem, mačevanjem, motociklizmom, motonautikom, pikadom, planinarstvom, powerliftingom, skateboardingom, skijanjem, sportskim plesom i sportskim ribolovom. Dakako, u sagledavanju organiziranih sportsko-rekreativnih konstanti grada na Dravi (od 1952.), neizbježne su aktivnosti rekreativaca i radnika-sportaša (kroz Gradski savez za sportsku rekreaciju „Sport za sve“), odnosno učenika osnovnih i srednjih škola (kroz Školski športski savez Grada Osijeka, od 1962.), te studenata Sveučilišta "Josipa Jurja Strossmayera" (kroz pripadajući sportski savez).

U sportu osoba s invaliditetom najveće je domaće uspjehe imao Športski invalidski odbojkaški klub HVIDR-a koji se okitio s čak 12 naslova prvaka Hrvatske, a Osijek je svoje paraolimpijce imao u konjičkom sportu (dresurno jahanje), točnije Borisu Zrmanjcu (Sydney, 2000.) i Ivanu Sršiću (Atena 2004.). Sport gluhih ima dugu tradiciju djelovanja u Osijeku (od 1955.), a danas je u okviru Osječkog športskog saveza gluhih zastupljen kroz osam klubova.